

Boekbespreking.

zoon, doet waarlijk overbodig zijn best ons buitendien aan een braven, vromen, deftigen, en toch genialen Jacob van Lennep te doen gelooven, nauwgezet ambtenaar, onkreukbaar echtgenoot, voorbestemd professor... een Jacob van Lennep, die de ons allen zoo welbekenden en in Holland zoo prachtig-ongewone figuur geenszins compleeteert.

Intusschen het zou recht af schandelijk ondankbaar zijn den grooten ijver des zeer geleerden Jonkheers M. F. v. L. en het vele, véle, wetens- en memoriëerenswaardige, door hem bijeengebracht, niet volmondig te erkennen en naar waarde te schatten. Al die opteekeningen, al die uitpluizerijen, al die vondstjes van versjes en briefjes, mijn kolommen zouden zelfs geen kort relaas ervan kunnen bevatten. De kleinzoon heeft zich ontzaglijk veel moeite gegeven voor het gloriestuk der toch al zoo voorname familie; al het feitelijke betreffende het leven zijns grootvaders, dat hij vinden kon en publiceeren mocht (zonder onkiesch of onpieus te worden) hij heeft het verzameld en uitgegeven, en menige verstandige opmerking van hem zelf erbij. Zelfs kunstenaars gelukt het niet dikwijls menschen te scheppen, zonder nu en dan hun eigen spiegelbeeld als model te gebruiken — wij lezers weten dat wel — en zoo is het dus waarachtig geen wonder dat wij niet heelemaal gelooven aan het deftige en godvruchtige „personaadje” dat Jhr. Dr. M. F. v. L. bij ons wil introduceeren als zijn overleden grootpapa. Wij gelooven er niet aan vooral ook op grond van de feiten en feitjes zelf, de citaten vooral, die ons in hun authentieke gedaante worden voorgezet. Menig geestig reisverhaal van J. v. L. deed mij ten slotte niet betreuren met de lezing van dit lange boek, na vele vergeefsche (en dan ook te vluchtige) pogingen, ernst gemaakt te hebben; trouwens telkens brachten briefjes en kattedellets van hem en van zijn geestverwanten en vrienden, de Veders en Gerrit van der Linde, kleine oasen in de langejassen-deftigheid van 's kleinzoons zorgvuldige kronyken. Noem mij uwe vrienden en ik zal u zeggen wie gij zijt; er mogen dan vele dominees zijn, ook onder de letterkundige correspondenten van Jacob van Lennep —

hoe ware het anders mogelijk in dien bloeitijd van het litterair predikantendom! — er is reden te vermoeden dat het de vroolijkste en luimigste van het gilde zijn geweest. Gerrit van der Linde trouwens bleef geen dominee, hij werd... de Schoolmeester! Waarlijk, als het leven van dézen grappenmaker eens beschreven worden moet, zal men goed doen er geen amsterdamsch patriciër voor uit te zoeken. Eer zou een tweede Dickens — die immers ook den Micawber schiep — er voor in aanmerking komen. Mag ik u, ter afwisseling — ook mijn „kroniek” mocht u eens gaan vervelen! — een staaltje aanbieden van den, dikwijls flauwen, sterk aan 't bas-comique herinnerenden, o zeker! maar zoo onverstoobar opgewekten briefstijl van dezen veel geplagden, vaak innerlijk diep mistroostigen man? (bl. 216) „Londen 28 Oct. 1836... Ik heb in den laatsten tijd vele bezwaren gehad: ziekten in de school, onderscheidene bankroeten, een dronken huishoudster, pecuniele moeilijkheden, mislukte pogingen tot het aanschaffen van een grooter huis, dito dito van een huisvrouw, brieven van mijn Leydsche vrienden de crediteuren, een ondermeester met een houten been, dien ik genomen had om in 't eten uit te zuinigen, doch die meer vreet dan iemand die drie beenen heeft, daar het nu van achteren blijkt dat hij in zijn jeugd twee minnen heeft dood gezogen, hetgeen op een slinksche manier in zijn testimonia verzwegen was, een dansmeester, die de jongens gaten in den zolder laat springen, een teekenmeester, die realistische paarden, honden, koeijen enz. teekent, zoodat de moeders de teekeningen terug zenden omdat de meester niet meer égards voor „the sex” betoont, een schermmeester die al de jongens tot copyen van den ondermeester dreigt te maken en duizend andere kleine bezwaren, die ik gaarne wenschte op te tellen, doch ik gevoel er geen lust toe, en waaronder mijn gedwongen contributie aan het Zendelings- en Bijbelgenootschap en de dood van Malibran geen geringe plaats bekleeden. Toen ik deze be-tooverende zangeres voor 't eerst zag, dacht ik op mijn woord dat het L., mijn oude „flamme” uit Leyden was en viel met mijn hoofd tegen de opening van een bazuin aan, die in volle